

Знак лева

Богдан-Ігор Антонич

Умерлих квітів царство — спить пустиня
в піску сорочці золото-червоній.
Малюк осот — рослинне чортovinня,
екстазу сонця й блискавок погоні.

Живі свічки понад землі труною,
жорсткий бур'ян нараз кущем горючим.
Немов кущі розхилені рукою,
розхиляться бездонні віри кручі.

І бачиш вічність — небо опалеве
і шум червоних полум'я потоків.
З-за гір століть веде сузір'я Лева,
цей знак монархів, воїнів, пророків.

Тьмяніє сонце в хмарі птахів сизих,
його вінчають лаври бурі, сині,
і грім, мов підпис золотий у книзі,
триватиме на сторінках пустині.

Автограф грому в царській книзі Левів,
написаний вітрами з-під Синаю,
з узбіч гори, що шпиль пісків парчевий
вінками божих блискавиць квітчає.

Синайський вітре, бий в відкриті карти!
Без тебе я порожній посуд форми.
Ввесь день над віщим джерелом на варті,
а ніч — мов біблія червона й чорна.